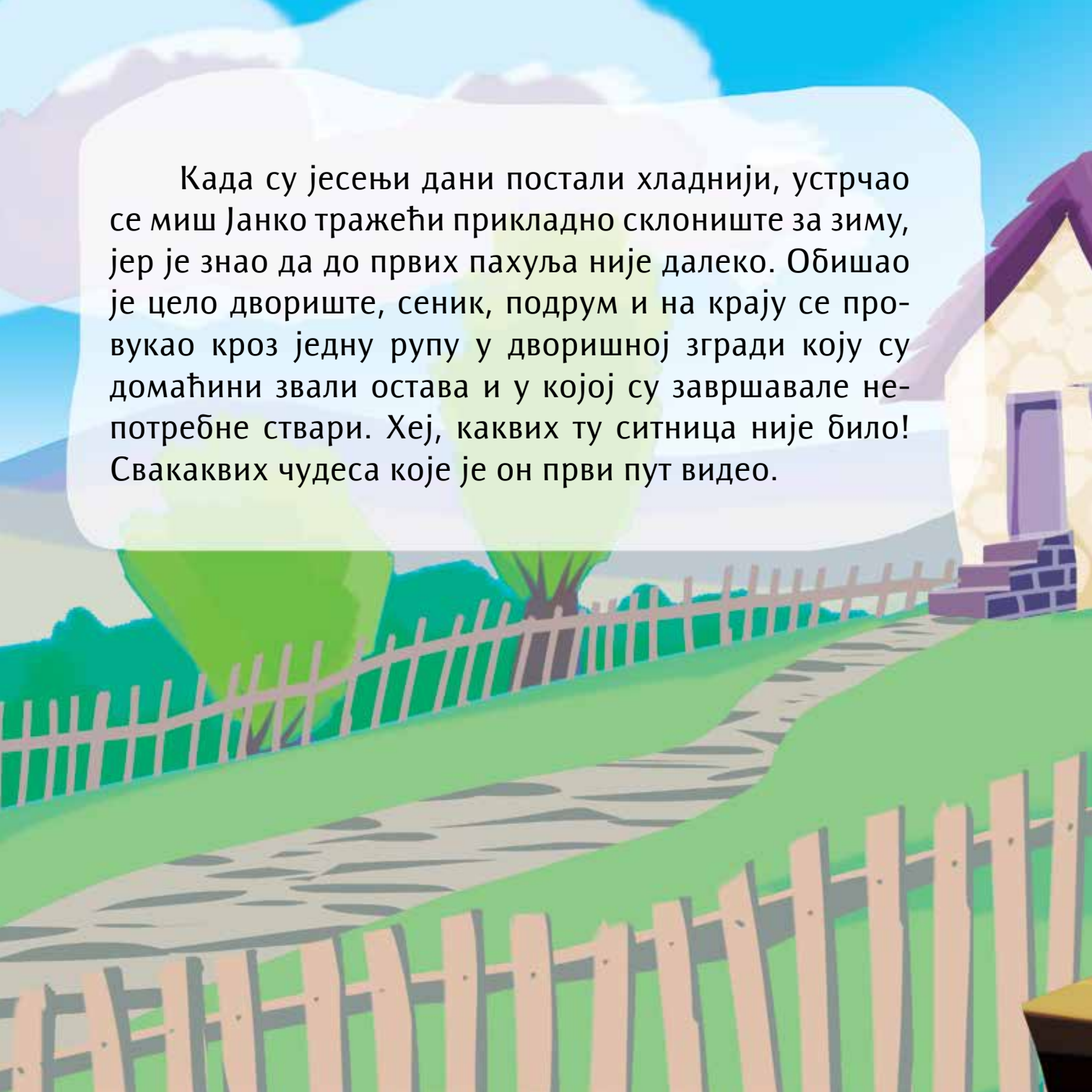

ЛОВИЦА ЂУРЋИЋ

ШИПЕЛИЦЕ
КУЋИЦА ЗА
ДВА МИША

Када су јесењи дани постали хладнији, устрчао се миш Јанко тражећи прикладно склониште за зиму, јер је знао да до првих пахуља није далеко. Обишао је цело двориште, сеник, подрум и на крају се провукао кроз једну рупу у дворишној згради коју су домаћини звали остава и у којој су завршавале непотребне ствари. Хеј, каквих ту ситница није било! Свакаквих чудеса које је он први пут видео.

– Охо! – весело узвикну.
– Ово би могло бити оно што тражим. Овде је довољно топло и пријатно.

Почео је да претражује унутрашњост просторије, јурцајући с једне на другу страну, пењући се на одбачене ствари, чак и на прозор, да би осмотрио какав је поглед на башту, још зелену.

Ушао је у један џак у коме је било доста семенки пшенице, мало грицнуо, дремнуо и закључио да му ту није баш пријатно, да је мрачно и недовољно удобно. Онда се завукао у једну картонску кутију у којој су биле разне играчке и одмах закључио да оне сигурно припадају оној плавокосој девојчици која га је једном појурила уз цику. Намигнуо је једној лепој лутки, попео се на коња и викнуо:

– Ћиха!

Али, коњ је остао на месту.

10RREM IPSUM

PRINCE VOLIANT

ASTEROX

CARTO MALTESESE

TAPRSXN

PIDERMEN

PIDERMEN II

HOGOP

– И ти си ми неки коњ! – љутито је викнуо Јанко. – Обична рага.

Скочио је на под и почео да трага даље. Успентрао се на полицу на којој је било доста старих књига и стрипова, па наставио да се пење с једне на другу преграду. На предзадњој полици угледао је две жуте ципелице и ускочио у прву.

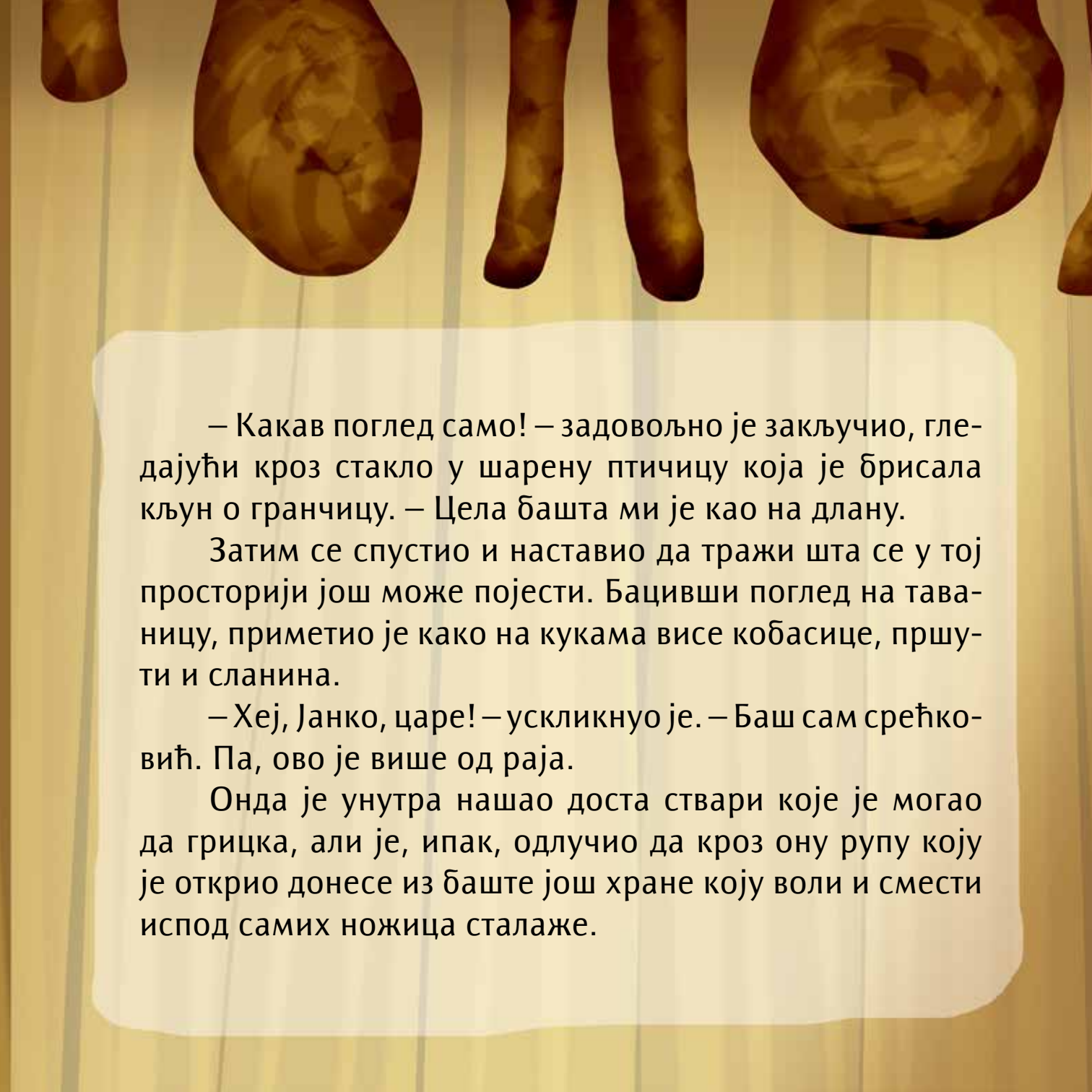
– Аха, каква срећа! – ускликнуо је сав озарен када се нашао унутра међу меким крзном којим је ципелица била обложена. – Ово је прави рај.

Одмах је схватио да је то оно што тражи и да је тим потрага завршена. Стално се осмехивао и ваљао, пребацујући се преко главе, излазећи ван и враћајући се у своје ново царство.

– Какав поглед само! – задовољно је закључио, гледајући кроз стакло у шарену птичицу која је брисала кљун о гранчицу. – Цела башта ми је као на длану.

Затим се спустио и наставио да тражи шта се у тој просторији још може појести. Бацивши поглед на таваницу, приметио је како на кукама висе кобасице, пршуте и сланина.

– Хеј, Јанко, царе! – ускликнуо је. – Баш сам срећковић. Па, ово је више од раја.

Онда је унутра нашао доста ствари које је могао да грицка, али је, ипак, одлучио да кроз ону рупу коју је открио донесе из баште још хране коју воли и смести испод самих ножица сталаже.

Вратио се у своју ципелицу задовољан и заспао. Ни сам не зна колико дуго је спавао, тек, пробудило га некакво гребуцкање на врху његове ципелице. Отворивши очи није могао да верује у то што види. Одозго га је гледала мишица Луна с којом се понекада знао поиграти трчећи између редова грашка.

- Шта ти ту радиш? – упитао је, трљајући очи.
- Тражим смештај за зимовање – одговорила је Луна.
- Али, ти си ме предахитрио.
- Како то? Па, имаш другу ципелицу, одмах у комшилуку.
- Да, али твоја је боља?
- Како то?
- Твоја нема рупу на врху. Моја је десна и рупа је сигурно настала због тога што је девојчица често шутирала каменчиће.

Миш Јанко се почешао по глави, размишљајући шта да каже, али му се никако није напуштала кућица коју је већ одабрао, попео се горе до Луне, па је на крају рекао:

– Знаш, Луна, има то и својих предности...

– Каквих предности? – готово се љутнула Луна. – Мишлиш на промају или шта?

– Ма не, него на то да ако те неко појури имаш резервни излаз да шмугнеш, а мени остаје само овај отвор према небу. Осим тога, драга, можеш по вољи да направиш врата на тој рупи и...

– Како год, видим да ниси спреман да се мењаш, кавалјеру. Одох ја...

Луна нестаде у унутрашњости десне ципелице, Јанко се протегну и примети како зраци сунца косо продиру кроз прозор и обасјавају ципелице. Беше му драго што ове зиме неће бити сам, што је ту поред њега једна лепа мишица. Скотрљао се унутра у меко крзно и није могао да верује како му се посрећило да набаса баш на Нинине ципелице које су њој постале тесне када јој је нога порасла, а било јој је жао да их баци, јер, оне су јој биле најдраже, па их је одложила на полицу да је подсећају када је била мала.

Ујутро, када су врата зашкрипала и када се пробудио, Јанко је осетио како се ципелица као брод љуља. Скупио се на самом шпицу, сав премро од страха. То је Нина, док је улазила, сасвим случајно узела ципелицу да је још једном након дугог времена погледа.

– Само ви спавајте, лепотице! – рекла је Нина, враћајући ципелицу на место. – Ту сте као некакав украс.

Када су се врата уз тресак залупила, Јанко је јурнуо на врх, још задихан и у страху. Видео је како Луна и сама у страху из друге ципелице гледа час у њега, час у врата оставе.

– Премро сам од страха – рече Јанко. – Шта би било да је гурнула руку унутра?

- И ја – промуца Луна. – Мало је недостајало.
- Не идем ја никуда одавде – кочоперно се испрси Јанко. – Превише је добро овде да бих тражио ново скло-ниште, ма шта се десило.
- Овакво нешто се заиста тешко налази. Остајем и ја – потврди Луна.

Онда су обоје почели да довлаче разне ђаконије из врта и да их смештају испод полице, свако на своју страну. Уз осећање потпуне смирености и задовољства спокојно су чекали зиму, јер су знали када застуди да ће им у Нининим ципелицама бити као у рају.

ЈОВИЦА БУРЂИЋ (1949) Глоговица на тремеђи између Дервенте, Добоја и Модриче, Република Српска. Прозни писац и песник за децу и одрасле. Дипломирао на Педагошком факултету у Риједи.

Аутор књига поезије и прозе за децу и одрасле читаоце. Објављивао у многим листовима и часописима. Поједини радови су му превођени на стране језике као што су енглески, руски, француски, шпански, италијански, пољски, чешки, словеначки, македонски итд. Избор поезије „Звезде на узглављу“ објављен је као библиофилско издање са дванаест песама преведених на двадесет страних језика и сликама Оље Ивањицки.

Објављене књиге за децу:

Санак Склопиочић, приче за децу (1983), Како волим Ану, песме за децу (1983), Жирафа Жералдина, песме за децу (2005, 2006), Симонине очи, приче за децу (2006), Лепо је бити код куће, песме за децу (2008), Калина и морски коњиц, приче за децу (2010), Лето без Веронике, приче за децу (2011), Укус првих пољубаца, роман за децу (2014), Кајсије за Хану, роман за децу (2015), Нежне године, приче за децу (2016), Сребрна укусница, приче и песме за децу (2017) и Изабрана дела у 15 књига, од чега 10 за децу (2020).

Двоструки добитник награде „Драго Жерве“ (Gervais), Златне значке Културно-просветне заједнице Србије, Печата вароши сремскокарловачке, Пјесма над пјесмама, као и других награда на књижевним конкурсима. Заступљен је у многим антологијама и изборима поезије.

poezija@mac.com   www.jovicadurdjic.com

ЈОВИЦА БУРЂИЋ
ЦИПЕЛИЦЕ, КУЋИЦА ЗА ДВА МИША

Илустровао
КОСТА МИЛАНОВИЋ

Лектор
РАНКО ПАВЛОВИЋ

Издавач
Институт за дечју књижевност
Краља Милана 4
Београд

За издавача
МИЛУТИН ЂУРИЧКОВИЋ

Графичка припрема
АУТОР

Штампа
ФинеГраф
Београд

Тираж
1000

Београд, 2023.

ISBN-978-86-82180-13-5

CIP